

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 6473/09

בפני :
כבוד השופטת ע' ארבל
כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט י' דנציגר

המערער : יעקב אוחנה

נ ג ד

המשיבה : מדינת ישראל

ערעור על גזר-דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע
מיום 8.12.08 בת"פ 8221/07 שניתן על ידי כבוד השופטת
ר' ברקאי

תאריך הישיבה : כ"ז בטבת תש"ע (13.1.10)

בשם המערער : עו"ד ע' בר-ציון

בשם המשיבה : עו"ד ע' מנחם

בשם שירות המבחן : גב' ב' וייס

פסק-דין

השופטת ע' ארבל:

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כבוד השופטת ר' ברקאי) אשר הרשיע את המערער בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, וגזר עליו עונש של 24 חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו), 18 חודשי מאסר על-תנאי למשך 3 שנים ופסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לשלוש שנים מיום שחרורו.

1. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, נהג המערער ברכבו, כשלידו יושבת בתו הקטינה, בת 10 שנים, כאשר שניהם לא חגורים בחגורות בטיחות. משהבחינו בכך השוטרים שעמדו על הכביש, הם סימנו למערער לעצור, אולם המערער לא שעה להוראותיהם ואף האיץ מהירות נסיעתו לנהיגה מהירה. השוטרים נכנסו לרכב משטרתי והחלו במרדף אחרי המערער כשהם כורזים ומסמנים לו לעצור. בשלב מסוים הצליחו להשיגו, זיהו אותו וקראו לו לעצור בצד. חרף הקריאות אליו המשיך המערער בנסיעתו הפרועה, תוך שהוא מסכן רכב אחר שהיה בסמוך אליו ואף נאלץ לבלום בלימת חירום. המרדף המשיך עד שהשוטרים עקפו את רכבו של המערער וחסמו את דרכו. אחד השוטרים ניגש אל רכבו של המערער וניסה לדומם הרכב על ידי סגירת המנוע. לצורך כך הכניס את פלג גופו העליון לתוך הרכב, אך המערער, בתגובה, העביר להילוך אחורי והחל בנסיעה לאחור, עד שהרכב נעצר והשוטרים נאלצו לכבול את המערער בכוח ולעצרו.

2. בית המשפט המחוזי עמד בגזר דינו על חומרת העבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה שהפכה בשנים האחרונות ל"מכת מחוז הדרום". בית המשפט ציין את המדיניות המחמירה שהתוותה על ידי בית משפט זה בקבעו רף ענישה גבוה כפוף לנסיבותיו של כל עניין הבא בפני בית המשפט. בית המשפט פירט את השיקולים העומדים לחובתו של המערער, עליהם עמדה התביעה, ובהם עברו הפלילי של המערער, העומד על 7 הרשעות מאז שנת 1994 ועד שנת 2004, כולן עבירות אלימות. צוין כי אין על המערער מורא החוק והוא לא נרתע מלסכן את הנוסעים בדרך, לרבות את בתו הקטינה שהיתה עמו ברכב.

לצד שיקולים אלה פירט בית המשפט המחוזי את השיקולים העומדים לזכותו של המערער, כפי שהובאו בהרחבה על ידי סנגורו, ומצדיקים הקלה בעונשו. על אלה נמנים נסיבותיו האישיות של המערער, העובדה שעבר לפני כ-20 שנה תאונת דרכים ומאז סובל הוא מתסמונת פוסט טראומתית, וכן מעצר הבית בו שהה תקופה ארוכה. כן נלקחו בחשבון דברי שרות המבחן על ההליך הטיפולי שעבר, המוטיבציה של המערער לנהל אורח חיים נורמטיבי תוך לקיחת אחריות, והצעתו כי יושת עליו צו מבחן לשנה בו ישולב במסגרת טיפולית.

בית המשפט מצא את נסיבות ביצוע העבירה חמורות, בצינו כי ל"מזל כולם לא הסתיים האירוע עם נזקי רכוש או גוף". עם זאת הדגיש כי הבריחה מהשוטרים תוך סיכון העושים "שימוש בדרך היתה פרועה ובוטה המלמדת על מסוכנותו של המשיב אשר אינו בוחל מלסכן אחרים כדי לקדם את בריחתו". לאור האמור גזר בית המשפט על המערער את העונש שפורט לעיל.

3. כנגד גזר הדין מופנה הערעור שבפנינו. באת כוח המערער סבורה כי בית המשפט המחוזי החמיר עם המערער יתר על המידה. לטענתה, שגה בית המשפט המחוזי בתיאור מסכת העובדות, ובמיוחד בקביעתו כי לאחר שראה המערער את השוטרים "האיץ את מהירות נסיעתו והמשיך בנהיגה מהירה", שעה שהדברים לא נאמרו בעובדות כתב אישום בהן הודה ולא דובר על נסיעה מעל המהירות המותרת בחוק. כן סבורה היא כי טעה בית המשפט בקבעו כי בריחתו של המערער מן השוטרים נעשתה בצורה "פרועה ובוטה" מבלי שהדבר בא לידי ביטוי בכתב האישום. לדבריה, נסיבות ביצוע העבירה מצויות במיקום נמוך במדרג הנסיבות של ביצוע עבירה זו. היא מדגישה כי לא נגרם נזק לרכוש או לנפש, ושמדובר אך בניסיון התחמקות של המערער מהשוטרים. נסיבותיו האישיות של המערער קשות ובית המשפט לא נתן משקל לפגיעותיו הפיזיות והנפשיות אשר יקשו עליו לרצות מאסר מאחורי סורג ובריח. עוד צויין כי שירות המבחן החל לטפל ולעקוב אחרי המערער לפני זמן רב ורק לאחר דחיות רבות הצליח לגבש התסקיר הסופי. המערער עבר תהליך של שקום פרטני, יש לו בת בגיל 12 ופניו לחיים אחרים כשהוא מבקש להתעלם מהתקופה האחרונה.

4. מנגד, באת כוח המדינה מנגד עומדת על כך שאין נימוק להתערבות בגזר הדין. היא מטעימה כי מדובר במעשים חמורים, כאשר המערער נמלט מהשוטרים וסיכן אחרים בנתיב תחבורה. לדבריה, בית המשפט קמא שקל הנסיבות המקלות ונתן להן ביטוי בגזר הדין, תוך איזון נכון בין השיקולים השונים, ואין הצדקה לשנות מגזר הדין.

5. נציגת שרות המבחן, הגב' וייס, הבהירה כי למערער רקע רגשי מורכב. היא ציינה כי המערער החל להשתתף בתהליך טיפולי, הסתגל למאסר ומצבו יציב. המערער שולב באגף שומרי מצוות ובלימודים במסגרת המדרשה.

5. דין הערעור להדחות.

העבירה בה הורשע המערער טומנת בחובה חומרה יתרה ורק בדרך נס הסתיימה ללא נפגעים בנפש. המערער ישב ברכב עם בתו הקטינה כששניהם לא חגורים, האיץ מהירות כשהבחין בשוטרים תוך שהוא מסכן כלי רכב אחרים, ואף כשהשוטרים הצליחו לבלום רכבו, העמיד בסיכון את השוטר שניסה לדומם את מנוע הרכב. בית משפט זה חזר שוב ושוב על החומרה המיוחדת הגלומה בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, תוך הדגשה כי תרומת בתי המשפט למיגור התופעה שתוארה כ"מכת הדרום" תיעשה בדרך של ענישה מחמירה. יחד עם זאת, יש להדגיש, מעשה

גזירת העונש הוא אינדיבידואלי ויש להכריע בו על פי נסיבות המעשה ומבצעו. כך גם כאן.

אכן, מקרה זה אינו מהחמורים ולפיכך העונש שהושת על המערער אינו עומד ברף הגבוה של הענישה בסוג זה של מעשים. בית המשפט שקל את כל השיקולים הרלבנטיים אל מול נסיבותיו האישיות של המערער, ציין את עברו הפלילי השזור בעברות אלימות ואת חומרת העבירות בתיק הנוכחי. בית המשפט איזן בין השיקולים כולם, לקולא ולחומרא באופן הולם ולא מצאנו הצדקה להתערבותנו בגזר דינו.

הערעור נדחה.

ניתנה היום, ה' בשבט תש"ע (20.1.10).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט ת